

Dubok pjesnik, za kojeg prvo pomislimo da ga je životno iskustvo - a ne literatura - dovelo do njegovih uvida, Bogdan Arnautović sve spoznaje na vlastitoj koži. Arnautović „orječuje“ iskustvo kroz neovisnu misao. Arnautović je pjesnik snažnog osjećaja za poantu, i pjesnik koji na neki način vlada pjesmom koju piše. Povrh toga, ima i snažan slikarski senzibilitet, ali i filozofski poriv za istinom, za dosljednošću kojom se trudi uobličiti svoj govor. Dosljedna je neovisnost njegove misli koja ide svojim putem, a on je slijedi, kao malo tko u hrvatskoj poeziji, ne vodeći previše računa o samoj formi, književnom kanonu ili pomodnim aktualnim poetikama. Kod Arnautovića nema jednostavnih rješenja jer to je pjesnik koji čak dotiče dubine nesvjesnog. On nas suočava s nečim oporim, pomalo tamnim, ali nadasve dubokim. I to, s dubinom koja opterećuje subjekta ove poezije, a tiče se težine svijeta, i pokušaja da poezija prihvati dio tog tereta i tako oslobodi nešto u čovjeku, nešto za što ni sam ne zna da posjeduje, a to je u slučaju Arnautovića svakako istinski pjesnički dar.

Irena Matijašević